

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ตั้งแต่อดีตกาล จนถึงยุคสงครามโลกครั้งที่สอง เป็นที่แน่ชัดว่า ภาวะสงคราม เป็นสาเหตุหลัก ที่ผลักดันให้มนุษย์ คิดค้นวิธี ที่จะจัดส่งข่าวสาร ให้ได้รวดเร็วที่สุด เนื่องจาก “สื่อ” ที่มนุษย์ประดิษฐ์คิดค้นขึ้นมา มีความสามารถและระยะทางที่สื่อสาร ได้อย่างมีขอบเขตจำกัด เช่น สัญญาณไฟ มีข้อจำกัดการใช้งานเฉพาะช่วงเวลากลางวัน หรือในช่วงทัศนวิสัยที่เหมาะสม รวมถึงสัญญาณควันที่คล้ายคลึงกัน ส่วนสัญญาณเสียงจากกลอง แตร หรือต้นกำเนิดเสียงร่วมสมัยอื่นๆ นั้นก็มีระยะทางที่ผู้รับจะสังเกต หรือได้ยินที่จำกัดเช่นกัน ในที่สุดมนุษย์ จึงได้คิดค้นต่อยอดในการขยายระยะดังกล่าวนี้ ออกไปด้วยการสร้างประภาคาร (Beacon) เพื่อส่งสัญญาณดังกล่าว (ไฟและควัน) ให้ได้ไกลขึ้นหรือสังเกตได้จากระยะที่ไกลขึ้นจึงทำให้เกิดเป็นระบบการสื่อสารแรกของมนุษย์ที่เกินขอบเขตปกติของ “สื่อ” ที่สร้างได้จากธรรมชาติโดยที่อยู่บนพื้นฐานของการสื่อสารเชิงแสง (Optical Communication สื่อสารด้วยสัญญาณเชิงแสงลักษณะนี้ได้กลายเป็นระบบโทรคมนาคมระบบแรก ซึ่งในเวลาต่อมาก็คือระบบส่งสัญญาณเชิงแสงหรือด้วยเสาส่งสัญญาณ (Semaphore)¹ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าเป็นการสื่อสารหรือการโทรคมนาคมที่เกิดขึ้นครั้งแรกในโลก

กิจการโทรคมนาคมของประเทศไทยได้มีการเริ่มต้นในสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว หรือรัชกาลที่ 5 พระมหากษัตริย์ไทยพระองค์แรก ที่ทรงสนพระทัยในการเขียนจดหมายโต้ตอบเป็นภาษาอังกฤษ และทรงใช้การไปรษณีย์ในการติดต่อกับประมุขและบุคคลทั้งภายในและภายนอกประเทศ นับเป็นกุศโลบายอันเฉียบแหลมในการเจริญสัมพันธไมตรีกับมิตรประเทศ ด้วยเหตุนี้ “กิจการไปรษณีย์ไทย” จึงถือกำเนิดในรูปแบบต่างๆ การจัดทำตัวแสตมป์สำหรับการส่งหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยครั้งแรก ซึ่งถือเป็นการเริ่มต้นกิจการไปรษณีย์ภายในกรุงเทพฯ นับแต่นั้นเป็นต้นมา และด้วยความสำคัญ และประโยชน์ของการส่งข่าวสารนี้เอง ที่ทำให้รัฐบาลสยาม เตรียมการจัดตั้งกิจการไปรษณีย์ในกรุงเทพมหานคร

¹เดือนเพ็ญ ศรีพร. (2555). โทรคมนาคม: นิยามและความหมาย (*Definition of Telecommunications*), สืบค้น 20 สิงหาคม 2555, จาก http://www.thaitelcomkm.org/TTE/topic/attach/Definition_of_Telecommunications/index.php.

กิจการไปรษณีย์ของคนไทยในยุคสมัยนั้น มีความมุ่งมั่นที่จะพัฒนาให้ดียิ่งขึ้นอยู่เสมอ จึงได้ดำเนินการจัดทำโครงการต่างๆ เพื่องานไปรษณีย์ในทุกด้าน ทั้งการเข้าร่วมกับกลุ่มสหภาพสากลไปรษณีย์ เพื่อให้สามารถขนส่งและแลกเปลี่ยนไปรษณีย์กับต่างประเทศได้และเพื่อจัดเตรียมบุคลากรเข้าศึกษาและฝึกงานด้านไปรษณีย์สำหรับเข้าทำงานในกรมไปรษณีย์อย่างมีประสิทธิภาพ ในเวลาต่อมาได้จัดตั้งโรงเรียนไปรษณีย์และคมนาคมขึ้น รวมไปถึงการขยายกิจการไปรษณีย์ ด้วยการจัดสร้างที่ทำการไปรษณีย์แห่งที่ 2 ขึ้นอีก

เมื่อเข้าสู่ร้อยต่อครั้งสำคัญที่สุดในประวัติศาสตร์การเมืองการปกครองระดับประเทศจากระบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์มาเป็นระบอบประชาธิปไตยนั้นกรมไปรษณีย์โทรเลขต้องเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงอีกหลายครั้ง โดยเฉพาะการแก้ไขปรับปรุงและตรากฎหมายขึ้นมาบังคับใช้หลายฉบับ รวมไปถึงการจัดส่วนราชการตามพระราชกฤษฎีกา เพื่อแยกงานด้านต่างๆ ที่เคยอยู่ภายใต้กรมไปรษณีย์โทรเลข มาจัดตั้งเป็นหน่วยงานเอกเทศ ความพยายามที่จะปรับปรุงกิจการ ให้มีความคล่องตัว ในระบบการบริหาร เพื่อให้เกิดการบริการที่มีประสิทธิภาพ จนเกิดการพลิกโฉมหน้าประวัติศาสตร์ครั้งสำคัญของกรมไปรษณีย์โทรเลข เมื่อมีประกาศใช้พระราชบัญญัติการสื่อสารแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2519 เพื่อแยกงานระดับปฏิบัติการออกไป และจัดตั้งเป็นรัฐวิสาหกิจ นับเป็นจุดเริ่มต้นการเป็นรัฐวิสาหกิจตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา² ซึ่งนับว่าเป็นจุดเริ่มต้นของกิจการโทรคมนาคมของประเทศไทย และได้มีการพัฒนากิจการโทรคมนาคมสืบเนื่องมาจนถึงยุคปัจจุบัน

ในสังคมปัจจุบันนี้นับได้ว่าเป็นยุคโลกาภิวัตน์ที่มีความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีเป็นอย่างมาก ทำให้การดำเนินกิจการหรือธุรกิจ การติดต่อสื่อสารต่างๆ ทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศสามารถติดต่อเชื่อมโยงถึงกันได้ง่ายและได้กว้างไกลทั่วทุกมุมโลก อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีของการสื่อสาร และระบบโทรคมนาคมที่มีประสิทธิภาพสูงขึ้น ทำให้การดำเนินการของกิจการโทรคมนาคมในปัจจุบันนั้นเป็นสาขาการผลิตหนึ่งของประเทศที่เริ่มมีบทบาทต่อการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจของประเทศไทยมากขึ้นเป็นลำดับ เพราะหากกิจการโทรคมนาคมนั้นสามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพแล้วก็จะส่งผลให้การดำเนินระบบเศรษฐกิจของประเทศนั้นมีประสิทธิภาพตามไปด้วย ซึ่งในมุมกลับกันหากการดำเนินกิจการโทรคมนาคมนั้นเป็นไปอย่างไม่มีประสิทธิภาพก็อาจส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจหรือการติดต่อเจรจาเรื่องการค้าและธุรกิจหรือเรื่องสำคัญอื่นๆ ได้

²ไปรษณีย์ไทย, (2555), ประวัติกิจการไปรษณีย์ไทย, สืบค้น 20 สิงหาคม 2555, จาก

จากความเป็นมาและความสำคัญของกิจการโทรคมนาคมที่ได้กล่าวมานั้น จะเห็นได้ว่า กิจการโทรคมนาคมซึ่งเป็นปัจจัยพื้นฐานหรือความต้องการพื้นฐานอีกประการหนึ่งของประชาชน ภาครัฐนั้นได้ตระหนักถึงความสำคัญดังกล่าว ภาครัฐจึงมีการดำเนินการดังกล่าวเพื่อให้สิทธิแก่ภาคเอกชนดำเนินกิจการโทรคมนาคมโดยการให้สัมปทานแก่ภาคเอกชนเพื่อดำเนินการจัดการ ซึ่งการให้สัมปทานของรัฐนั้นเป็นสัญญาทางปกครองประเภทหนึ่ง โดยพระราชบัญญัติจัดตั้ง ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 มาตรา 3 ได้ให้คำนิยามความหมายของ “สัญญาทางปกครอง” หมายความว่า สัญญาที่คู่สัญญาอย่างน้อยฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเป็นหน่วยงาน ทางปกครองหรือเป็นบุคคลซึ่งกระทำการแทนรัฐ และมีลักษณะเป็นสัญญาสัมปทาน สัญญาที่ให้ จัดทำบริการสาธารณะ หรือจัดให้มีสิ่งสาธารณูปโภค หรือแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ นอกจากนี้การดำเนินการกิจการโทรคมนาคมนั้นจะต้องดำเนินการอยู่ภายใต้พระราชบัญญัติ การประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2544 เพื่อเป็นการควบคุมการดำเนินการกิจการโทรคมนาคม รวมถึงเพื่อจัดให้มีการแข่งขันอย่างเป็นธรรมระหว่างผู้ประกอบการ และเป็นการป้องกันการ ผูกขาด ด้วย โดยกำหนดให้มีคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ขึ้นเป็นองค์การอิสระ ทำหน้าที่จัดสรรคลื่นความถี่และกำกับดูแลการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และ กิจการโทรคมนาคม โดยให้คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติมีอำนาจหน้าที่ในการ อนุญาตและกำกับดูแลการประกอบกิจการโทรคมนาคมและให้มีการตรากฎหมายว่าด้วยการ ประกอบกิจการโทรคมนาคมขึ้นด้วย³

การดำเนินการกิจการโทรคมนาคมของภาคเอกชนในฐานะผู้ที่ได้รับสัมปทานจากภาครัฐ ตามกฎหมายนั้น ได้มีกฎหมายหลายฉบับที่บัญญัติขึ้นเพื่อกำกับดูแลและควบคุมการดำเนินการ ดังกล่าว รวมถึงในกรณีที่เกิดปัญหาข้อพิพาทระหว่างผู้ดำเนินการโทรคมนาคมกับองค์กรหรือ หน่วยงานของรัฐขึ้น การระงับข้อขัดแย้งหรือข้อพิพาทดังกล่าวโดยการใช้สิทธิทางศาลนั้นอยู่ ภายใต้บังคับของพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ซึ่งอยู่ใน เขตอำนาจของศาลปกครองเป็นผู้พิจารณาชี้ขาดในการระงับข้อขัดแย้งหรือข้อพิพาท เนื่องจากการ ดำเนินกิจการโทรคมนาคมของภาคเอกชนนั้นมีความเกี่ยวข้องกับปัจจัยหรือความต้องการพื้นฐาน ของประชาชน และอาจกล่าวได้ว่ามีความเกี่ยวพันถึงประโยชน์ของสาธารณะ นอกจากการระงับข้อ พิพาทดังกล่าวโดยใช้สิทธิทางศาลปกครองแล้ว ตามพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 ยังได้บัญญัติถึงวิธีการระงับข้อขัดแย้งหรือข้อพิพาทโดยอนุญาโตตุลาการอีกด้วย ซึ่งบทบัญญัติตาม มาตรา 15 ให้สัญญาระหว่างหน่วยงานของรัฐกับเอกชนไม่ว่าเป็นสัญญาทางปกครองหรือไม่ก็ตาม คู่สัญญาอาจตกลงให้ใช้วิธีการอนุญาโตตุลาการในการระงับข้อพิพาทได้และให้สัญญา

³ หมายเหตุท้ายพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2544

อนุญาตตุลาการดังกล่าวมีผลผูกพันคู่สัญญา ทำให้ในกรณีที่เกิดข้อพิพาทเกี่ยวกับสัญญาหรือข้อตกลงในการดำเนินกิจการโทรคมนาคมขึ้นนั้น ก่อนที่จะมีการดำเนินการฟ้องร้องเป็นคดีพิพาทต่อศาลปกครอง คู่กรณีสามารถจัดให้มีการระงับข้อพิพาทโดยอนุญาตตุลาการตามบทบัญญัติของกฎหมายได้ โดยเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติอนุญาตตุลาการนั้นก็คือการระงับข้อพิพาทระหว่างคู่กรณีโดยอนุญาตตุลาการนอกศาล เพราะเป็นวิธีที่สามารถแก้ไขปัญหาคัดแย้งได้โดยสะดวกรวดเร็วไม่สิ้นเปลืองเวลาและค่าใช้จ่าย ทั้งยังเป็นการแก้ปัญหาในลักษณะประนีประนอม อันจะช่วยลดจำนวนคดีความที่จะขึ้นสู่ศาลอีกด้วยและเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพทางเศรษฐกิจและสังคมปัจจุบันยิ่งขึ้น⁴

อย่างไรก็ดี การดำเนินการของอนุญาตตุลาการตามพระราชบัญญัติอนุญาตตุลาการนั้นยังมีปัญหาและข้อบกพร่องอยู่บางประการ ทำให้การบังคับใช้พระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวยังไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย กล่าวคือ บทบัญญัติบางข้อนั้นยังขาดความชัดเจนแน่นอน ซึ่งทำให้การระงับข้อพิพาทโดยอนุญาตตุลาการเกิดความล่าช้าไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย โดยพระราชบัญญัติอนุญาตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 20 บัญญัติว่า “ในกรณีที่คู่พิพาทมิได้ตกลงกันไว้เป็นอย่างอื่น คู่พิพาทฝ่ายที่ประสงค์จะคัดค้านอนุญาตตุลาการจะต้องยื่นหนังสือแสดงเหตุแห่งการคัดค้านต่อคณะอนุญาตตุลาการภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ารู้ถึงการตั้งอนุญาตตุลาการ หรือรู้ถึงข้อเท็จจริงตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 19 วรรคสามและหากอนุญาตตุลาการซึ่งถูกคัดค้านไม่ถอนตัวจากการเป็นอนุญาตตุลาการหรือคู่พิพาทอีกฝ่ายหนึ่งไม่เห็นด้วยกับข้อคัดค้านนั้น ให้คณะอนุญาตตุลาการเป็นผู้วินิจฉัยคำคัดค้านนั้น

ถ้าการคัดค้านโดยวิธีตามที่คู่พิพาทตกลงกันหรือตามวิธีที่บัญญัติไว้ในวรรคหนึ่ง ไม่บรรลุผลหรือในกรณีมีอนุญาตตุลาการเพียงคนเดียว คู่พิพาทฝ่ายที่คัดค้านอาจยื่นคำร้องคัดค้านต่อศาลที่มีเขตอำนาจภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งคำวินิจฉัยคำคัดค้านนั้น หรือนับแต่วันที่รู้ถึงการตั้งอนุญาตตุลาการ หรือรู้ถึงข้อเท็จจริงตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 19 วรรคสามแล้วแต่กรณีและเมื่อศาลได้สวนคำคัดค้านนั้นแล้วให้มีคำสั่งยอมรับหรือยกเสียซึ่งคำคัดค้านนั้น และในระหว่างการพิจารณาของศาล คณะอนุญาตตุลาการซึ่งรวมถึงอนุญาตตุลาการซึ่งถูกคัดค้านอาจดำเนินการทางอนุญาตตุลาการต่อไปจนกระทั่งมีคำชี้ขาดได้ ทั้งนี้ เว้นแต่ศาลจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น

ในกรณีที่มีเหตุจำเป็น คณะอนุญาตตุลาการอาจขยายระยะเวลาการคัดค้านอนุญาตตุลาการตามวรรคหนึ่งออกไปได้อีกไม่เกินสิบห้าวัน”

⁴ หมายเหตุท้ายพระราชบัญญัติอนุญาตตุลาการ พ.ศ. 2530

จากบทบัญญัติของมาตรา 20 วรรคสอง จะเห็นได้ว่าในระหว่างที่รอการพิจารณาการคัดค้านอนุญาโตตุลาการของศาลนั้น อนุญาโตตุลาการที่ถูกคัดค้านยังสามารถที่จะดำเนินการไต่สวนเกี่ยวกับอนุญาโตตุลาการต่อไปได้ ซึ่งเป็นผลจากบทบัญญัติของกฎหมาย โดยอาจมีการไต่สวนไต่เถียงต่อไปจนเสร็จสิ้นแล้ว ภายหลังหากผลการพิจารณาของศาลมีคำสั่งให้ถอยถอนอนุญาโตตุลาการตามคำร้องคัดค้านอนุญาโตตุลาการที่คู่กรณีได้ยื่นต่อศาลนั้น ก็จะส่งผลให้เกิดความล่าช้าในการระงับข้อพิพาทระหว่างคู่กรณีขึ้น นอกจากนี้ ในพระราชบัญญัติดังกล่าวยังไม่มีการบัญญัติถึงระยะเวลาในการพิจารณาข้อพิพาทของอนุญาโตตุลาการว่ามีกำหนดระยะเวลาเพียงใด รวมทั้งในระหว่างพิจารณาข้อพิพาทของอนุญาโตตุลาการนั้น ตามพระราชบัญญัติดังกล่าวยังไม่มีการบัญญัติถึงการให้นำวิธีการคุ้มครองชั่วคราวมาใช้อีกด้วย ซึ่งหากระยะเวลาในการพิจารณาข้อพิพาทของอนุญาโตตุลาการนั้นมีระยะเวลานานเกินไปก็จะส่งผลกระทบต่อผู้ที่ได้รับสัมปทานในการดำเนินการโครงการโทรคมนาคมในเรื่องของดอกเบี้ย และภาษีซึ่งถือได้ว่าเป็นการสร้างภาระที่มากขึ้นให้แก่ผู้ดำเนินการโครงการโทรคมนาคมตามมาได้ ส่งผลให้การดำเนินการโดยอนุญาโตตุลาการในการระงับข้อพิพาทในสัมปทานกิจการโทรคมนาคมยังไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายและยังไม่มีประสิทธิภาพอย่างเพียงพอ นอกจากนี้ยังทำให้การดำเนินการโครงการโทรคมนาคมได้รับผลกระทบในการดำเนินการและอาจส่งผลกระทบต่อประชาชนผู้ใช้บริการตามมาได้อีกด้วย

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึงปัญหาการระงับข้อพิพาทโดยอนุญาโตตุลาการในสัญญาทางปกครองเกี่ยวกับสัมปทานกิจการโทรคมนาคมว่าควรมีการดำเนินการแก้ไขบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวอย่างไร ซึ่งจากกรณีดังกล่าวผู้วิจัยจึงแบ่งปัญหาเพื่อวิเคราะห์ออกได้ดังนี้

- 1) ปัญหาการคัดค้านอนุญาโตตุลาการและระยะเวลาในการพิจารณาการคัดค้าน
- 2) ปัญหาเกี่ยวกับระยะเวลาในการพิจารณาของอนุญาโตตุลาการ
- 3) ปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของอนุญาโตตุลาการในระหว่างรอการพิจารณาการคัดค้านอนุญาโตตุลาการของศาล

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาถึงทฤษฎี หลักกฎหมาย เกี่ยวกับการระงับข้อพิพาทโดยอนุญาโตตุลาการในสัญญาทางปกครองเกี่ยวกับสัมปทานกิจการโทรคมนาคม
2. เพื่อศึกษาถึงกฎหมายของประเทศไทยที่เกี่ยวกับการระงับข้อพิพาทโดยอนุญาโตตุลาการในสัญญาทางปกครองเกี่ยวกับสัมปทานกิจการโทรคมนาคมรวมทั้งกฎหมายต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

3. เพื่อศึกษาถึงปัญหาของการระงับข้อพิพาทโดยอนุญาโตตุลาการในสัญญาทางปกครองเกี่ยวกับสัมปทานกิจการโทรคมนาคม

4. เพื่อศึกษาถึงแนวทางการแก้ไขปัญหาการระงับข้อพิพาทโดยอนุญาโตตุลาการในสัญญาทางปกครองเกี่ยวกับสัมปทานกิจการโทรคมนาคม

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

ในการดำเนินกิจการโทรคมนาคมนั้น หากมีกรณีที่เกิดข้อพิพาทระหว่างผู้ดำเนินกิจการโทรคมนาคมกับองค์กรหรือหน่วยงานของภาครัฐขึ้นนั้น ตามพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ.2545 มาตรา 15 นั้นได้กำหนดให้สัญญาระหว่างหน่วยงานของรัฐกับเอกชนไม่ว่าเป็นสัญญาทางปกครองหรือไม่ก็ตาม คู่สัญญาอาจตกลงให้ใช้วิธีการอนุญาโตตุลาการในการระงับข้อพิพาทได้ และให้สัญญาอนุญาโตตุลาการดังกล่าวมีผลผูกพันคู่สัญญา แต่ทั้งนี้การดำเนินการของอนุญาโตตุลาการยังมีปัญหาเกี่ยวกับบทบัญญัติอยู่หลายประการ ตามมาตรา 20 ในเรื่องของการคัดค้านตัวอนุญาโตตุลาการที่กำหนดให้ในระหว่างการพิจารณาของศาล อนุญาโตตุลาการซึ่งถูกคัดค้านอาจดำเนินการทางอนุญาโตตุลาการต่อไปจนกระทั่งมีคำชี้ขาดได้ ทำให้หากมีการชี้ขาดของศาลเพื่อถอดถอนอนุญาโตตุลาการที่ถูกคัดค้านนั้นก็จะส่งผลให้เกิดความล่าช้าในการดำเนินการระงับข้อพิพาท รวมทั้งระยะเวลาในการพิจารณาของอนุญาโตตุลาการที่ไม่มีกำหนดที่แน่นอน

ดังนั้นจึงควรมีการแก้ไขบทบัญญัติมาตรา 15 ของ พระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ.2545 ให้มีความชัดเจน เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

ในการศึกษาและวิจัยครั้งนี้จะครอบคลุมถึงทฤษฎี หลักกฎหมายและพัฒนาการเกี่ยวกับการระงับข้อพิพาทโดยอนุญาโตตุลาการในสัมปทานกิจการโทรคมนาคม โดยศึกษาอยู่ภายใต้ขอบเขตของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2550 พระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ.2545 และพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.2542 พระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ.2553 พระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ พ.ศ.2502 นอกจากนี้ยังมีความจำเป็นที่จะต้องศึกษาในส่วนของกฎหมายต่างประเทศเพื่อเป็นแนวทางการแก้ไขกฎหมายเกี่ยวกับการระงับข้อพิพาทโดยอนุญาโตตุลาการในสัมปทานกิจการโทรคมนาคมของประเทศไทยต่อไป

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) เป็นหลัก โดยเป็นการค้นคว้ารวบรวมจากหนังสือ ตำรา วารสารกฎหมาย บทความทางวิชาการจากวารสารทางวิชาการต่างๆ หนังสือพิมพ์ รายงานการวิจัย ผลงานการศึกษาวิจัยของนักวิชาการผู้ทรงคุณวุฒิ วิทยานิพนธ์ รวมทั้งสื่ออิเล็กทรอนิกส์อื่นๆ ที่เกี่ยวกับปัญหาการระงับข้อพิพาทโดยอนุญาโตตุลาการในสัญญาทางปกครองเกี่ยวกับสัมปทานกิจการโทรคมนาคม

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงทฤษฎี หลักกฎหมาย เกี่ยวกับการระงับข้อพิพาทโดยอนุญาโตตุลาการในสัญญาทางปกครองเกี่ยวกับสัมปทานกิจการโทรคมนาคม
2. ทำให้ทราบถึงกฎหมายของประเทศไทยที่เกี่ยวข้องกับการระงับข้อพิพาทโดยอนุญาโตตุลาการในสัญญาทางปกครองเกี่ยวกับสัมปทานกิจการโทรคมนาคมรวมทั้งกฎหมายต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง
3. ทำให้ทราบถึงปัญหาของการระงับข้อพิพาทโดยอนุญาโตตุลาการในสัญญาทางปกครองเกี่ยวกับสัมปทานกิจการโทรคมนาคม
4. ทำให้ทราบถึงแนวทางการแก้ไขปัญหาการระงับข้อพิพาทโดยอนุญาโตตุลาการในสัญญาทางปกครองเกี่ยวกับสัมปทานกิจการโทรคมนาคม